

1

6 Зима цьогоріч була туманною та малосніжною. Діти сумували за сніговими кучугурами, лижами, санчатами, сніжками...

Пощастило лише Дзвінці, доньці повітрулі, та її другу Данилкові, спадкоємцеві древнього князівського роду. Ці діти три роки тому врятували своє село Зелене від знищення ураганами, допомогливилікувати повітруль та вітрів від божевілля, яке наслав на них злий мольфар Непобор. І от тепер щороку Дзвінці та Данилку дозволялося проводити шкільні канікули у Селищі повітруль, яке лежало високо в горах. Узимку там завжди було багато снігу й можна було досхочу кататися на лижах чи санчатах, гратися з повітрулями та вітрами у сніжки, ліпити снігових баб і навіть цілі фортеці!

Дзвінка особливо любила спускатися з величних, сяючих гір на санчатах. Їм з Данилком не треба було, як іншим дітям, довго сходити на гірку – вони могли накинути на плечі свої чарівні крила й злетіти на будь-яку висоту. Данилко заманював Дзвінку щоразу на вищі й вищі вершини й дражнився: «Ну все, звідси ти не зможеш з'їхати! Дивися, як високо! А що, злякалася?»

Дзвінка бачила, що їй справді дуже високо – кришталеві хатинки Селища повітруль здавалися звідси іграшковими. Дівчинці було страшнувато з'їжджати – адже по дорозі санки могли перекинутися, закотитися в якусь гірську розщелину... Але ж не могла вона спасувати перед Данилком!

– А я з'їду! – щоразу відповідала вона Данилкові й усідалася на санчата, злегка прикушуючи пухкеньку нижню губку від хвилювання. – Якщо ти можеш, то і я зроблю!

При цьому її ніжні щічки інколи спалахували рум'янцем – мабуть від морозу, думалося Данилку...

Уперте відчайдушне дівча летіло донизу на своїх санчатах із запаморочливою швидкістю. Данилко завжди рушав услід за нею – усе ж таки він був трохи старший і мав наглядати за подругою й сусідкою, а то раптом що – дістанеться від тітоньок Ружі й Потішани, та й від власної матері на горіхи...

Діти жили в цей час у родині тітоньки Дзвінки – повітрулі Потішани, яка вийшла заміж за вітра Невстойка і мала двох діточок – дворічних близняток, руденьких та трохи веснянкуватих Квітанчика та Світанчика. Близнята були дуже кумедні, саме вчилися літати, Дзвінка й Данилко їм у тому радо допомагали. А ще хлопчики любили слухати, як Данилко розповідав про всі свої пригоди. Про те, як йому в три роки довелося втікати від злої чаклунки Толигніви, летіти самому понад нічним містом і лісом, щоб Толигніва не викрала його від батьків назавжди.

До розповіді долучалася й Дзвінка. Вона пояснювала малятам, хто такий Великий Мольфар Непо-

бор – злий чаклун. Як він підкорив своїй волі майже всі вітри та повітрулі, й ті мало не зруйнували село Зелене, та й навколишнім селам також дісталосся... Як вони з Данилком викрили Толигніву, коли та на Святі Вітрів у Селищі повітруль підливала в напої рідину з міні-біо-комп'ютерами, винайденими в лабораторіях Непобора. Як потім їм вдалося в лабораторії доброго лісовика Колодія зробити протиотруту, що ті біокомп'ютери, керовані Непобором, руйнувала, та повернути божевільних мешканців Селища повітруль до тями.

Іноді в гості до кришталевого блідо-блакитного будиночка Потішани й Невстойка заходив сам поважний лісовик Колодій і розповідав малятам, як Дзвінка та Данилко визволили його улюблену онуку, маленьку зеленокошу мавку Вербавку з полону зрубаної верби, куди її запроторила Толигніва.

А коли навідати дітей прилітала Ружа, мама Дзвінки, то вона любила похвалитися племінникам, як їм вдалося перевиховати Толигніву, як чаклунка погодилася взяти до себе сироту Жорика й тепер хоч не робить ніякого особливого добра для мешканців лісу, але й зла не творить.

Близнятка могли слухати усі ці історії хоч цілими днями по кілька разів підряд. Дзвінка й Данилко видавалися їм якимись казковими героями. Малі хотіли вирости й теж здійснити такі подвиги. Їм дуже хотілося, щоб і в них було таке цікаве життя.

– А ми колись побачимо Великого Мольфара? – питали вони у Данилка. – Ми його переможемо, якщо він на нас нападе?

– Та як він на вас нападе, коли його ТОЙ, ЩО СИДИТЬ У СКЕЛІ перетворив на жабу? – сміявся Данилко.

– Тепер він немічний, – додавала Дзвінка. – Хіба що... його помилують і знову повернуть тіло людини...

– Краще й не кажи такого, – зауважувала Потішана племінниці. – Бо слова мають неабияку силу. Краще нехай Великий Мольфар залишається жабою і більше нікому не нашкодить. А то, бач, захотілося йому, щоб сили Природи порушили «Угоду про мир та взаємодопомогу», яку уклали зі світом людей.

– Угоди порушувати не можна! Так тато каже! – авторитетно заявив малий Квітанчик, шмаркаючи носом.

– Так тато каже! – розважливо повторив за братиком Світанчик.

– Звісно ж, мої маленькі, – усміхнулася Потішана, – я вам те саме кажу! – От, наприклад, учора ми з вами домовлялися, що ви завжди на ніч будете складати свої іграшки...

– Мамо, це ж не така угода! – почервоніли близнятка.

– А яка ж не така? – лукаво усміхнулася Потішана. – Угода є угода. Ви повлягалися спати, а я ще довго давала лад вашим іграшкам та одягу!

– Мамо, так а нащо ти сама трудилася? – хитро примружився Світанчик, – проказала б ЗАМОВЛЯННЯ ЧИСТОТИ...

– Ой, синку, не можна тратити даремно нашу чарівну силу, – зітхнула Потішана, – ми повинні робити все, що можемо зробити, самі, а замовляння використовувати лише у крайньому випадку. Адже може настати хвилина, коли тобі не вистачить сил відбитися від ворога, бо ти все витратив на прибирання хати.